

γράφει η ΖΕΖΑ ΖΗΚΟΥ

ΕΠΩΝΥΜΩΣ

«Ας τελειώνουμε με την Ελλάδα»...

Καισαρισμός χωρίς Κίσαρα η ευρωζώνη

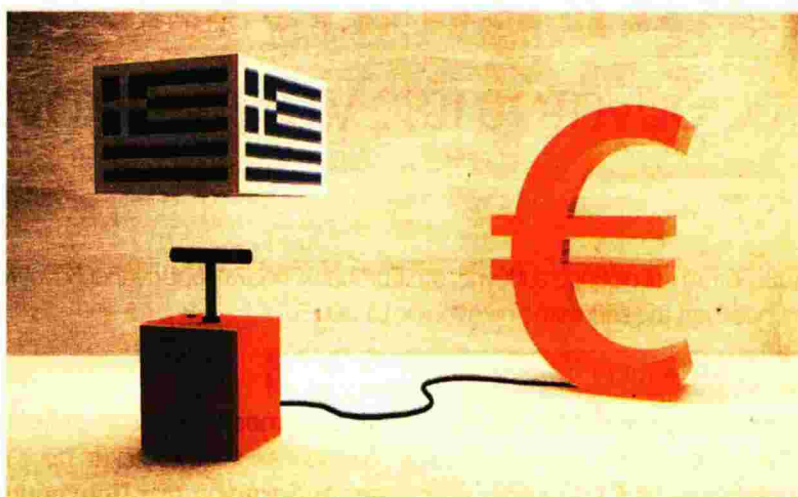
Η ΕΥΡΩΖΩΝΗ εξελίσσεται σε ένα είδος «καισαρισμού χωρίς Κίσαρα» ισχυρίζεται η σύγχρονη σκέψη, παραπέμποντας σε μια ιδέα του Αντόνιο Γκράμσι για τη ροπή του κράτους προς τον απολυταρχισμό σε εποχές κρίσης. Εναν «καισαρισμό με πρωταγωνιστή όχι τον στρατό, αλλά το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο και τη γραφειοκρατία». Η Συνθήκη της Λισαβόνας και το Σύμφωνο Σταθερότητας δεν αφήνουν περιθώρια άσκησης προεδρευτικής και πολύ περισσότερο κοινωνικής πολιτικής εντός της νομισματικής Ένωσης, η οποία οδηγεί σε παροξυσμό την άνοιξη ανάπτυξη, σε σημείο που να επαναφέρει ένα νεοαποικιακό καθεστώς στους κόλπους της εις βάρος των χωρών της περιφέρειας.

Ελοιπόν έτσι και τώρα! Εκείνο που ζήσαμε τις τελευταίες εβδομάδες, βαθύτατα αυτοτραυματιστικό, ήταν μια συνεχής ροή πληροφοριών, εκτιμήσεων, προσδοκιών, περισιπούδαστων αναλύσεων τι για την αποπομπή τρώικας ή και του ΔΝΤ, τι για clean exit στις αγορές, τι για μοιρασιά των 11,4 δισ. του ΤΧΣ. Όλα, διαδοχικά, κάηκαν! Οπως κάηκε και η διαπραγμάτευση με την Ουάσινγκτον για το χρέος, έτσι και η τωρινή. Αλλά... το βαθύ τραύμα που προκαλεί η αποτυχία στο Παρίσι οδηγεί την κυβέρνηση να εξοστρακίσει από τα πολιτικά σχέδιά της κάθε λύση στο εθνικό πλαίσιο. Και από όψιμος οπαδός της «ανυπακοής» στα σχέδια της τρώικας, ο πρωθυπουργός, μέσω επικοινωνιακής προπαγάνδας πλέον, επικαλείται τη θεωρία της «πολιτικής διαπραγμάτευσης».

ΑΝ ΚΑΤΙ ΤΡΑΥΜΑΤΙΖΕΙ την Ελλάδα, είναι η ανεπάρκεια των πολιτικών της. Η ελλαδική κοινωνία βλέπει να αχρηστεύονται οι δομές που τη συγκροτούν. Το κράτος έχει πτωχεύσει, de facto, όχι διακηρυγμένα: Βασικές κρατικές λειτουργίες έχουν διαλυθεί. Ο ίδιος ο «μέσος πολίτης» του ελληνικού κράτους κάθεται άυλος στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. Οι τελευταίες τρεις κυβερνήσεις (Παπανδρέου, Παπαδήμου, Σαμαρά) δεν είχαν να επιλέξουν ανάμεσα σε λύσεις που είχαν υπέρ και κατά για την κοινωνία, είχαν να επιλέξουν ανάμεσα στη σωτηρία και την καταστροφή της πατρίδας. Έτσι μας έλεγαν, τουλάχιστον. Σε όλους τους τόνους και με τη μέγιστη δυνατή δραματικότητα. Τέσσερα χρόνια τώρα, όποια απόφαση παίρνουν την παίρνουν για να αποφύγει η χώρα τον Αρμαγεδδώνα της ολοκληρωτικής καταστροφής και την έξοδο από το ευρώ. Ωστόσο, σε κάθε επανάληψη της φράσης περί πατρίδας που σώθηκε αντιστοιχούν μερικές δεκάδες μαγαζιά που έκλειναν, μερικές εκατοντάδες θέσεις εργασίας που χάνονταν, μερικές χιλιάδες συμπολίτες μας που έβλεπαν ότι αυτό που τους συνέβαινε μόνο σωτηρία δεν συνιστούσε.

Η «ΣΥΝΕΤΗ ΕΞΟΔΟΣ στην κανονικότητα», όπως είχε περιγράψει ο Αντώνης Σαμαράς την εποχή μετά το Μνημόνιο, αποδείχτηκε ένα υπνωτικό χάπι που παρέσυρε τον ίδιο και το περιβάλλον του Μαξίμου σε ένα όνειρο dolce far niente, αντί να ανη-

κούν για τις προκλητικές ιαχές «ας τελειώνουμε με την Ελλάδα» που πχούν καθαρά! Οι φίλοι μου οικονομολόγοι/τραπεζίτες παρομοιάζουν στην ανάλυσή τους τον Φρόνιτ περί διαπλοκής ενδογενών και εξωγενών παραγόντων στις ψυχικές ασθένειες: «Αν πετάσουμε ένα κρύσταλλο στο έδαφος θα σπάσει, αλλά όχι με τυχαίο τρόπο. Θα σπάσει ακολουθώντας τις εσωτερικές ρηγματώσεις, οι οποίες, αν και αόρατες, ήταν προκαθορισμένες από τη δομή του κρυστάλλου». Αυτό που συμβαίνει με τις ψυχικές ασθένειες, υποστηρίζουν, ισχύει και για την παθολογία

της ευρωζώνης και της Ελλάδας. Ο εξωτερικός παράγοντας, η διεθνής χρηματοπιστωτική κρίση, έπαιξε καταλυτικό ρόλο, αλλά οι θεμελιώδεις αιτίες ήταν ενδογενείς και μη αναστρέψιμες. Δυστυχώς, οι χώρες της περιφέρειας δεν έχουν την ισχύ -κοινωνική, πολιτική, οικονομική και πνευματική- για να σταθούν απέναντι στον ολετήρα. Δεν θα υπάρξει «Συμμαχία του Νότου», γιατί ποτέ δεν ήταν εφικτή.

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ, πάντως, η πρόσφατη δήλωση του υπουργού Οικονομικών Γκίκα Χαρδούβελη, ο οποίος εξερχόμενος του Προεδρικού Μεγάρου είπε: «Ως υπουργός Οικονομικών οφείλω να προσαρμόζομαι τη δημοσιονομική σταθερότητα και να αντιστέκομαι στον λαϊκισμό. Οσο περνά από το χέρι μου, λοιπόν, δεν πρόκειται να επιτρέψω να παραπλανηθεί ο ελληνικός λαός. Εργάζομαι για να υπάρξει συνολική ρεαλιστική συμφωνία με τους δανειστές το συντομότερο δυνατό. Από τη θέση του υπουργού Οικονομικών μπορώ να διαβεβαιώσω τους Έλληνες πολίτες ότι θα κρατήσουμε την Ελλάδα στην ευρωπαϊκή οικογένεια». Είναι δυνατόν να υπόσχεται δημόσια ο υπουργός Οικονομικών της χώρας ότι θα μας «κρατήσει» στην Ευρώπη, την ώρα που η κυβέρνησή του κάνει συνεχώς λόγο ότι μας έσωσε; Τίθεται θέμα αποχώρησης της χώρας

από την ευρωζώνη; Δεν μας έχουν ήδη σώσει από το Grexit; Θα μας σώσουν πάλι;

ΕΝΤΑΣΕΙ... ΒΟΛΙΚΗ η εκδοχή του Grexit. Ποτέ μου δεν κατάφερα να πεισθώ στις συνωμοσιολογικές ερμηνείες των πραγμάτων. Όμως, από εκεί και πέρα, προχωρεί ο συλλογισμός... Αν, λοιπόν, ΑΝ, τα σενάρια για έξοδο της Ελλάδας που έχουν πυκνώσει στα ισχυρά κέντρα εξουσίας, αν η κυβέρνηση πορευθεί την οδό της σύγκρουσης, μαζί με διαπραγμάτευση (και χωρίς να υπολογίζω το ρεζιλίκι της dream team ΣΥΡΙΖΑ στο Λονδίνο), τότε αληθινά μπορεί «οι εταίροι μας» να θεωρήσουν τη στιγμή κατάλληλη για... καταγραφή του ελληνικού αδιεξόδου. Χωρίς να φοβηθούν, αληθινά, τη συστηματική επίπτωση σε επίπεδο ευρωζώνης. Ή και καλωσορίζοντάς την!

Προφανώς και δεν είναι τυχαίο ότι κορυφαία καθεστωτικά έντυπα της Δύσης «λιθοβολούν»

«τον οικονομικό λαϊκισμό» που ζωντανεύει σε κόμματα διαμαρτυρίας στην Ευρώπη, με πρωταγωνιστή τον ΣΥΡΙΖΑ. Οπως καταγγέλλουν, ο ΣΥΡΙΖΑ στην Ελλάδα και το Κίνημα Πέντε Αστέρων στην Ιταλία υπερασπίζονται «αγρίως» το παραδοσιακό κράτος πρόνοιας και απέρριψαν τα μέτρα λιτότητας που επιβλήθηκαν στην Αθήνα και τη Ρώμη -κατόπιν εντολής των Βρυξελλών ή του Βερολίνου- στον απόηχο της κρίσης του ευρώ. Μεταξύ άλλων, επισημαίνεται ότι τα «κόμματα του κατεστημένου» της Ευρώπης θα μπορούσαν να προχωρήσουν σε κάποια «εύκολα βήματα» για να καθουχάσουν τους φόβους που προκαλούν οι λαϊκιστές..

ΟΙ ΘΕΡΑΠΕΙΕΣ που προτείνουν οι λαϊκιστές είναι χειρότερες από την ασθένεια. Το UKIP θέλει να βγάλει τη Βρετανία εκτός της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το Εθνικό Μέτωπο θέλει να καταστρέψει την Ένωση. Το Κίνημα Πέντε Αστέρων θέλει να βγάλει την Ιταλία από το ευρώ. Οι Podemos θέλουν να ελέγχουν μέρος του εθνικού χρέους πριν από τη διαγραφή του. Ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει να διαγράψει το μισό χρέος της Ελλάδας.

Τέτοιου είδους πολιτικές, εάν εφαρμοστούν ποτέ, θα δημιουργήσουν ένα νέο σύνολο οικονομικών κρίσεων.

Πολιτικές όπως η αποχώρηση από την Ένωση συνεπάγονται την απώλεια πλήρους πρόσβασης στην ενιαία αγορά. Η εγκατάλειψη του ευρώ, όσο καταστροφικό και αν υπήρξε το νόμισμα, ή μονομερείς διαγραφές χρέους θα οδηγούσαν σε bank runs και ελέγχους στη διακίνηση κεφαλαίων. Οι στρατιές των ανέργων θα αυξάνονταν αντί να μειωθούν. Εντάξει... Για όλα φταίει ο λαϊκισμός!

Πάντως, οφείλω να ομολογήσω πως εάν έτσι έχουν τα πράγματα, τότε το συμπέρασμα θα είναι όχι μόνο πως η ευρύτερη απήχηση υποθέτει τον «λαϊκισμό», αλλά και το αντίστροφο: Ότι ο «λαϊκισμός» συνδέεται με την ευρύτερη απήχηση και επιτυχία. Ίσως αληθεύει η ρήση ότι ο αντιλαϊκισμός δεν είναι παρά η ανώτερη μορφή του λαϊκισμού.

“ Αν κάτι τραυματίζει την Ελλάδα, είναι η ανεπάρκεια των πολιτικών της. Η ελλαδική κοινωνία βλέπει να αχρηστεύονται οι δομές που τη συγκροτούν

Ο ΑΝΤΙΛΑΪΚΙΣΜΟΣ ΩΣ ΑΝΩΤΕΡΗ ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΛΑΪΚΙΣΜΟΥ

ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΩ πως ο πρωθυπουργός συχνά-πυκνά εξαπολύει μύδρους ενάντια στον «λαϊκισμό», που τον χαρακτηρίζει τη μεγαλύτερη συμφορά για τη χώρα. Είναι φανερό η προσπάθεια του κ. Σαμαρά να προσδώσει στον λαϊκισμό και μια μονοδιάστατη ερμηνεία, προκειμένου να τον χρεώσει αποκλειστικά στον πολιτικό αντίπαλο που τον πανικοβάλλει: Στο κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Ο λαϊκισμός σήμερα, όπως λέει ο πρωθυπουργός, δίνει μάχη «για να φέρει την Ελλάδα εκτός ευρώ», «να ακυρώσει τη συμμετοχή μας στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση», «να κρατήσει άθικτες όλες τις σπατάλες του δημόσιου χρήματος», «να εμποδίσει το ξίλωμα του κρατισμού», «να κρατήσει όρθια τα προπύργια των βολεμένων». Παράδειγμα προς αποφυγήν αποτελεί η θλιβερή άποψη περί λαϊκισμού του καθηγητή Θ. Βερέμη. «Η βάση του νέου διαχωρισμού σε αντιμνημονιακά κόμματα και εκείνα που θεωρούν το Μνημόνιο ως αναγκαίο κακό είναι ο λαϊκισμός. Η εξέλιξη αυτή καθιστά πιο προβληματική την ομαλή διαδοχή στην εξουσία, καθώς επιτρέπει παράδοξες συμμαχίες που εκπέμπουν αλλόκοτες προεκλογικές υποσχέσεις». Αυτά.

